

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njeđzelike łopjena.

Wudawa ƣo kóđu ƣobotu w Ssmolerjez kniħiczišczerńi w Budnišcinje a je tam sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Čseza njeđzela adventa.

Mat. 11, 2.—10.

„Sbóžny je tón, kiž ƣo na mni njepohórschuje“ — tak tón praji, kotryž ƣo jako twój kral pšchipowjeda. A tola ƣu cžlowjekojo, kiž ƣo na nim pohórschuja. Tež Jan kšczenik běšce blisko, ƣo pohórschiež. Kaž wjele je snate, staj Sbóžnik a Jan jenož junkrócž w žiwjenju hromadu pšchisčłoj. To běšce pšchi Jordanje, hdyž ƣo Iselub kšcziež da. Tehdom je Jan dobre ƣwědženje wotpołožil a to ƣwědženje bu wot horkach wobkručene, so móžesche ƣo posdžišcho a móžnišcho wobƣwědčiež. Ale nětko staj wonaj džělenaj, so njemóžetaj wjazy hromadu pšchinež. A to bě Janej cžěžko. Pola wschitkich w spoczatku dyrbił to tón kónž bycž. Wón, tón předař, w jastwje a tón kral ƣo i wězami sabjera, kotrež ƣo sa njeho njehodža. Kał dołho dyrbi ƣo hišcže cžakacž, ƣnano na druheho? Kał, hdy by wón hałle teho na kšchizu wohładał, kotremuž dyrbiesche pucž pšchihotowacž? Wono je dženska hišcže došč wězow, kotrež najkħutnišcheho do dwělowanja nješu, hač móže tež kšcšezijanštwo džeržecž, šcħtož je wot saštarška ƣlubjene. A tola dyrbi pšchi tym wostacž:

Sbóžny je tón, kiž ƣo na mni njepohórschuje.

Duž ģładajmy:

1. hdyž my Šħryštuša namafamy;
2. kał my ģ njemu pšchindžemy.

1. To nam niħtó lěpje prajicž njemóže, ģħiba wón ƣam. Jan to derje wě, duž ƣo na njeho wobroczi. Wón

by jo rad druhdže nadesħoł, na trónje Dawitowym, i kotrehož by wójsko wóšłak ģ jeho wuřwobodženju a ģ postajenju ƣwojeho kraleštwu. A hdyž wón nětko praji: Ja ƣym tón, wo kotrymž ty ƣwědčieš, ƣo wsħo dwělowanje šħubi. To je tón pucž, kotryž dyrbimy ƣo my tež połasacž dacž. Wěšo na tym pucžu je najwjazy pohórsħkom. Našcha wěra je dobycže, kotrež ƣwět pšcheminje — to ƣebi my tak radži wuložujemy, so my i tym ģorje pšchindžemy, šcħtož my wo Šħryštušu wěrimy, ģusto ƣebi jenož zyle šwojěšcħnje myšlimy. Wón budže dobycž pšcħes našcu wěru, wón budže jo dokonjecž w ƣudženju; duž dyrbi našcha wěra šħutkowaza bycž w lubosći. Tam je sa cžasħ tuteho ƣwěta Šħryštuš, hdyž ƣo to stawa, šcħtož wón tudy jako snamjo ƣwojeho kraleštwu mjenuje, „ģlepi widža, ģħromi kħodža, wuřadni budža wucžišczeni atd.“, hdyž ƣo to pšcħes naš stawa jako jeho graty. Niħto druhe wocžatowacž nimamy, niħto druhe dokonjecž. Nětko pał ģładajmy

2. kał ģ njemu pšchindžemy; i druhimi ƣłowami, kał budžemy ģħmani, jeho namafacž, wokolo naš a w naš namafacž? Wty ƣo wot njeho ƣameho na prawy pucž połasamy. Hač runje ƣo Jan po šdacžu na nim pohórschuje, so jemu tola niħto wot jeho wožnosće sa lud njewořmje. Sbóžnik jo wupraji: Wón je profeta a hišcže wjazy hač profeta. Šħabłazy, mjehzy cžlowjekojo ƣo ģ njemu njenamafaja. Tež křuczi móža junkrócž ģħabłacž, ale woni ƣo njehibaja wot křuteho šaložka jich wěry. Wty dyrbimy wjedžecž, šcħto ģžemy, dyrbimy wottykñeny kónž snacž, kotremuž napsħecžiwu džemy, nje-

šmėmy tak mjehzy być, so wėrnoscź njesnješemy. Šchtōž je s prawdy, kaź Jan, tōn blyšchi Šhrystušowy hlōš a jeho namaka a w nim šwoje šbože namaka. Šamjeń.

Adventski khėrlušč.

(M. Knapp.)

Kralo wschėch kralow, budź witany na semi tudy!
Njeschindźešč k jandželam; wschudźom šu padnjene ludy.
Šrėschizy šmy;
Nam pať ty s miłosću šy
Čłowjeť šo šjewiľ tak khudy.

Derje, k nam žiwjenje khude a čyche šo hnuje;
S hubjenstwom našchim hlej krašnosć šo stowariščuje.
Čzešč tebi dam;
Šinať, o Knježe, wschať k nam
Šbože jow njeschithadźuje.

Bohľad, kať šbōžny! Kať mile Knjes na semju hlada,
Koskajať wōjškow teź tebye do wōjška šej žada;
Šlejće, kať tu
Šwješli šo na modlenju
Dušcha, kiź wėri jom' rada.

Knježe, pschindź k šwojim, kiź po tebi žedjenje maja!
Bjesbōžnych hiščyče je došč, kiź nam košyďla staja;
Woko pať tw'e
Trašchi je wschekomōžnje.
Pomhaj ty wschėm, kiź čze šnaja.

Wobliczo posbėhń na čyrjōdu, kiź šjednana tebi!
Štwjerdnjenych wubudź a podčyš' šam šłōstnikow šebi,
Šacź potom my
Wschizy wschať hotowi šmy,
Šslužicź, o Šbōžniko, tebi.

Daj nam do wutrobny palmy a kwėtki tej' wėry,
S kotrychž nam šerawja najrjeńšche plody bjes mėry:
Šnada a mėr,
Madźija, k njesješam čėt;
Wobradź wschė kubla nam wėry.

Pschindź! Šosianna! Tak wschudźom čze witaja rady!
Pschindź! Šosianna! A postroiť naš je šłowom hnady.
Šo bėdženju
Wotew' nam s lubosnosću
Wrota, o Šesu, tam s hnady!

S. Žitawski.

Jan w jastwie.

Sa šwjaty adventski čzaš pscheložil K. A. F.

Šćenje šwj. Mateja 11, 2—10.

(Škōncjenje.)

Šchtōž Šesuš šajatemu Šanej prajicź dawa, šmy nėtko rospomnili. Še pať teź wobšedźhowanja-hōdne, psches koho wōn to jemu prajicź dawa; mjenuizy psches teju dweju wučobnikow, kotrejuž bėšche Šan k Šesušej pōšłal. Taj štaj šamaj wiďecź a blyšhecź šmėłaj, kaťe dživny lubosće Šesuš čzinješche; wonaj šo s čzerštwym šacźiščezom wo tym k šajatemu wrōczishtať a mōžeshtať tak jemu čzim žiwischi trošcht pschinjesć. To šu, čzi prawi trošchtarjo; niź kotřiz šo s tym špokoj, šrudženemu nėlotre šłowa

prajicź, šnadź nėkaťe biblijske hrōncźko, kotrež šami njewėria, kaź drje šo to druhdy stawa pola khornych a želaznych, šo šo pscheczjeljo a šnaci ššhadźuja, wurjeknywschi nėkaťe s hlowny nawuknjene prajidmo a khwataju šašo prjecź, dokelž jim w domje žalosće derje njeje. To šu hubjeni trošchtarjo, abo wjele bōle žani. Woprawdže trošchtowacź mōže jeno, šchtōž je šam šaloženy a twjerdže we wėrie a je w šhonjenju žiwjenja šerawil. Tajkeju trošchtarjow Šesuš Šanej šezele, kotrajž šamaj wiďitaj a blyšchitaj a wiďene a blyšchane šobu do jastwa nješetať.

Tutaj potom drje teź jeno krōtki čzaš pola Šana njewoštachtať, hewaf wschať njebudźishtať mohłoj jemu wschitko powjedacź, šchtōž bėšchaj wiďaloť a blyšchaloť, ale wonaj štaj jemu lubosć šwojeho posbėhōwazeho wopyta wėšće šwōlniwje a bohacze wopokasaloť. A to je wošebita pschisłuschnoscź tych, kotřiz šu šami pošhljnjeni, šo w šlabosći deleležazym pomhajy; tak dyrbja bohaczi khudym šlužicź, šwobodni jatym, kotřiz maju, tym, kiź nimaju. Teź čłowjeť haťle potom šhoni, šchtō s nim derje mėni a s kim je woprawdže a wutrobne šwjasany, hdyž prawje w nusy a horju tezi. W tajkich mutnych čzašach jeno šwonkowne pscheczeljstwo nje-wudžeržuje a pokasuje šo, šo šjenoczeństwo, jeno na lōšcht a wužiwanje šložene, žaneho wobstacza nima. Njesbožowneho, wot šwėta šastorcženeho, teho šo dotalni towarischojo wješela šdaluja. Wōn by žyle wopuszczeny byl, njeby Knjes tajke wutrobny hotowe džeržal, kotrež šu pschi nim nawukle, šchtō to reka: khudym budže ewangelion přėdowane.

To pať dyrbi šebi kōždy šam prajicź mōž, hacź je teź woprawdže šamōžny, šrudženeho šobucźlowjeka trošchtowacź, a šchtōž šo nėtko ša to pschihodny čzuj psches žiwjenjske šhonjenje a twjerde domėrjenje na Boha, tōn dyrbi teź hotowy być, dawacź a pomhacź, hdyž šo jemu k temu škladnosć posćicza. Še to šbōžne pomōłanje, pola tych, kotřiz w jatbje horja a šrudoby šedža, jako jandžel trošchta hospodowacź. Šowle je škladnosć, wy šchesczijenjo, šwoje šchesczijanstwo wopokasowacź, šwoju lubosć k bližšchemu, šwoju bratrowsku myšl wosjewjecź. Tudy placzi, šo dželomnosće Knjesoweho šłowa na jeho wulkim dnju wobwėščicź: Ša šym khory byl, a wy šče ke mni hladali; ja šym jaty byl, a wy šče ke mni pschithadźeli! Tu šo pokasuje, šchtō mjektu draštu nošy a je jeno rad w tajkich domach, hdyž lōšchta hladaju, abo šchtōž tamne stare hrōncźko lubuje: „Wėpje je, do khėže žalosćenja khodžicź, dylłi do piwneje khėže.“ (Přėd. Šal. 7, 3.) Tule, hdyž šebje šamu jeno mėnjaza, to šwoje pytaza, šichiz čžėława šwėtna myšl šo še štrachom a bojoscźu wotwobrocza, ma Šhrystušowa myšl šwoje najnadobnišche dželō w škuttach dželbjeńneje lubosće, woprowazeje šwėry, psches kotrež šo čžėpřiazym a šrudženym pomoz, trošcht, wubudjenje a posbėhnjenje doštawa a jich jastwo wolōža.

Šawėšće, lubowani, je teź advent, t. r. Knjesowy pschithad k nam we wschėch čžėpřienjach a horjach, kotrež na naš a našchich bližichich khodža. Še pať s tutym Knjesowym pschithadom runje tak wėšće teź bližiche ššhadźowanje tych šamych šjenocžene, kiź šu jeho wučobnizy, wužiche ššromadžeństwo w lubosći a šwėrie, wobėmaj štronomaj požohnowane, šajatym a šwobodnym, khorym a štrowym, šrudženym a tym, kotřiz šrudženych pschijimaju.

To njech šebi rospomnity, a njech šrošymity, šchtō je Knjesowy wotpohľad s wobėmi, kotřiz dyrbja horjo njescź a kotřiz mōža nosherjam horja trošcht pschinoschecź. Dyrbja pschi tym w šromadže roscź a pschibhwacź we wėrie a nadźiji, jedyn s druhim šo pošhljnecź a wobohacžecź w duchu psches hranje kaź psches dawanje. Nam drje w šćenju njeje powjedane, kať štaj Šanowaj wučobnikaj Šesušowe poškolstwo na njeho wukonjaloť a kať je wōn tošamo pschijaľ; ale my njemōžemy dwėlowacź, šo je šajaty muž psches to bohacze trošchtowany byl, a šo je potom wėšće šašo

ſwojich wučžobnikow na teho, kiž běſche jemu tajke ſwětlo troſchta do jeho jaſtwa ſwęczič dať, na Jeſom Khrysta poſaſowal, ſo bychu pſchichodnje kralej ſamemu ſlužili i tej ſwěrnoſcju, kotruž jeho wuwolarnej a pſchodběžernej wopoaſowachu, jaťo wón jaty ležeſche.

Tole je žohnowanje horja. S woprědka ſmy w nim ſlabi a mali, ale ſchtóž je ſwojej ſlaboſcju i ſylnemu Bohu czěťa, tón je ſpodžiwne wofchewjenty a poſbėhnjenty, a kotřiz pſchi tym w luboſczi a ſwěrje hromadu džerža, czi ſo mješ ſobu poſylujuja a ſhonja hromadže pomoz ſwojeho Boha a Sběžnika, ſo móža i wjeſelým džatom prajicž a ſpěwacž:

Wóh i nami je! wón chze
Wſchěch ſrudnych ſwjeſelicž,
Wón chze byčž ſlabych móž,
Chze mucžnych poſylnicž!
Samjeń.

Njeſapomnicžka —

ſwěrnoſcž a wobſtajnoſcž; luboſcžiwe ſpominanje a krute pſchizwojenje abo nowy narod a wuſprawujenje!

Hłob: W liřjach budžeſch wjeſeloſcže —.

Jeſuſ lubuje mje ſwěru,
Wſche wſchu měru,
Duž měj lubo pſchecžela,
Duſcha, — poſwjecžuj ſo jemu,
Swólna i wſchemu,
Schtóž ſa tebjje Jeſuſ ma! —

Njeſapomń wſchaf ženje jeho;
Eſy pſches njeho
Wumožena je ſmjercže! —
Tebje je wón ſwjecžil ſebi,
Tebje debi
Snamjo jeho njebjjeſe!

Njeſapomnicžka je ſwětka,
Ta do přědka
Poſaſuje i Jeſuſej,
Do přědka a horje i njemu! —
Sswěrna jemu
Khwataj, duſcha, i Sběžnikej!

Sapſchimń jeho i wěru žiwej,
So cze i milej
Kuku Jeſuſ docžehnje
K ſebi na wutrobu Wožu,
Sdžez ſy w ſbožu,
Kotrehož ſwět njeſnaje. —

W nim ſy nětko žyle nowa,
Dokelž i dolha
Hrěſchneho cze wufupi; —
Wſchecžel twój a ruťa móžna,
Sdžž ſy ſpróžna,
Měr czi ſpožcži pſchi ſebi! —

Sdžž do ſtopow ſtupaſch jeho,
Dha tež i njeho
Móz a ſylnoſcž doſtawaſch;
Lahodny czi pſchah je jeho,
Eſy pſches njeho
Sbožowna, czaſ hnadny maſch! —

Brěmjo je czi lóžke jeho,
Wón je wſcheho
Njepotoja wuwjedže. —
Duž wſchaf njeſapomń ty jeho,
Hacž je ſleho
Sběžnje wón cze wumože! —

M. U.

S nozy do ſwětla.

Stare, hiſchcže njewocziſchcžane pomjedancžto Jana Wórſkeho.

(Boſtracžowanje.)

X. Ariſt.

Mórſke ptaki pſchelětuja žolmy, kiž wo brjohowe ſtalniſchcžza ſapraſkujaja. Sewal naſeleń morjo ſo cžerwjeni wot poſlednich pruhow dóndženeho dnja. Mopawy (Schildkröten) po dalſchich přětkowych brjohach laža a jara i dala běla ſo plachcžizy i wětrom cžerjeneje lóžke. Wócžka rjanych róžow ſo pomalu ſamkaju, a hdžez ſo přjedy dolhe hladke hady do ſwojich džerow wlecžichu, ſlětuja ſo lohke ptacžki do cžrjódkow. Wodnjo ſo winzarjow ruťa njechafche hibacž a koſaznych paſtyrjow ſtawy pyťachu w khlódku ſtarych winowych pjeńkow wofhlóženje, tať jara bė horzo. Něťk pať wěťſicžk zunje wofhlóženje i morja pſchinoſchuje a roſnoſchuje wot mjedownych ſelow luboſnu wón. Stawy, kotrež wodnjo wjazy ſlužicž njechachu, ſo napinaju. W kerkach ſo diťota a cžikota, na horach ſchěre koſy ſpěſchniſcho poſtaťuja wokoło mlodych dejektow a ſpěwy wuſtocžnych holecžatow klicžka do rjanych hloſow paſtyřſkich tarakawow. Haj, njech wjecžor na grichifke hona pſchikhadža: w lěcžu wón niťomu wotpocžinť njenjeſe. Seho ſwětliſchi bratr džej je ſmalil ſe žahlymi pruhami, wón pať, khlódnikſchi wjecžor, pót trěje a na khwilu nucži do rychliſcheho džěla.

Wſchi tajkim wjecžorje kłazaſche mužſki i noweje podpjeru do tamneje kapalki, wo kotrejž je ſo i woprědka rěcžalo. — Wſched thdženjemi wuſtorcžene durje bėchu nětko ſažabžene, a tehdy wotſwjecžena ſwjatniža bė ſawrjena. Seno kručchi roſtorhanych wěnzow poſaſujaja na njedawniſche kónžowanje a rubjenje, kiž tudy ſkažerſzy hawtomafche. Tu a tam ſo haložka pod ptacžkami ſhibuje a jich kurtotanje by naſ narěcžalo, ſo je tu naſtajnje ſlódki měr dychal.

Wſched kapalžnyymi durjemi je wulki mochojty kamjeń. Na njón ſo wjecžorny kłazaf pomalu ſhžje, ſtaji ſwoju podpjeru na ſcžěnu, kłóži loheč na koleno a i rubiſchkom ſawjaſanu hlówu do ruki. Ssam tu ſedži a i njeju pohladujo ſam ſe ſobu rěcži:

„Ach, pſchecžo tola dyrbju tu ſam po ſwęcže kłazacž? Wjes Marje byčž, to je mi ſmjercž. — Sštoha mi chžedža kublo a winizy, kiž je mi wčžera ſtary wuj wotkaſal, hdžž nimam mileje Marje, kiž mohla něťk ſo mnu žiwjenja wjeſela byčž? — — — Se to lahodne jehnjo dyrbjaťo ſwoje luboſne žiwjenje wudychacž, abo dyrbi ſo ſnano dacž muhamedaniſkim rapakam cžwilowacž? D ſchtó by jich hacž do poſlednjeho mužja ſahubil! Poſlednjeho chžyl ja po žylm ſwęcže na poſaſanje wodžicž, kaž ſo tajke džiwje ſwěrjata wodža!“ —

Wón bėſche ſo tať roſhoril, ſo bė pocžal wótſje wolacž, hacž jeho žijata hlówa ſaboli. Mjelcžičcho pocžka: „Haj wſchaf, moja hlówa! Sa chžu ſo ſpokojicž. — Ty ſažijieſch a tšělene ramjo tež žije a rubnjena noha. Ale jeli-ſo je Marja pod ſemju, pſchecžo mi njeje kulka radſcho pſches wutrobu ſchla džžli pſches ramjo? — Sa ſym byl hubjenty wojaf, ſo ſym tajkich ranow dla ſa morweho na ſemi ležal, ſo ſu mohli czi mordarſzy rubježnizy Marju wote mnje wotrěſnyčž a ju ſobu ſhrabnywſchi cžeknyčž, tať ſo wonečim njewěm! W krawniſchich bitwach ſym hinaſchich raniſtow nabyť — a tola njecžowacž njeſaſtať, a jow i hubjenej kulku tšěleny ſym ſo na ſemju walil!“ —

Na horach lěhasche so hofk a na hórach sbywasche mēr. W kěrlach a kěrczłach bu cziwkanje kłabsche. Se skalobow nōzne ptaki butachu a s morja dumasche khlōdnischi wētšif.

Arist so posbēhnyschi pschija swoju podpjeru. Na nju seprjeny wrōczi so wot kapalki domoj pomalu kłazajo hišcže pschezo sam se sobu rēczo:

„Alle tak nihdy njemōže wostacž. Šhonicž dyrbiu, tak s mojej njewjestu je, a dyrbial wostajischi wscheho po wschēch egiptczanskich ludži-pschedawanišcžach czahacž, dōjž so njedopytam, hacž mi lubu semja kryje abo hacž budu ju junu sašo widžicž. — Seno so bych bōrsy dohojeny byl!“ —

Pschi tych kłowach setkajstaj jeho wotrocžkaj, kotrajž wjedžizy, hdže je wōn te poslednje wjeczory njepōsłuchawischi hojerja byl, bēšchtaj po njeho pschischłaj, nabojanaj, so sam knano domoj dōncž njemohł. — Wjebełaj jeho badžischtaj na pschiwjedženeho šedłaneho konika. Alle so je mjes tym, hacž bē wōn prjeczłach byl, t mēstu kōdž pschijēla a potom dale jēla, to jemu njepowjedachu.

* * *

Nasajtra wjeczor šedžesche wōn we swojej rjaney jahrodže Nunjež trochu blēda, dha tola jara rjana knježna jemu wjele a wažne powjedasche, so na nju pak želnije a lubje hladašche, pak cžolo moršcže s tej cžitej uohu teptasche, pak rjanu šužodžinku — Marju — koschesche. —

Dopoldnja šhoniwishi, so je s maczerju a šotru wčera wjeczor do mēstka pschiwjesena, da wōn s šhwattom we swojej kžēzi žonjaze bydlenje pschihowowacž. Kaž bu to ščinjene, da jich Bože dla prošcž, so bych runy pucž t njemu pschischli. —

Macž po jahrodže t mladymaj pschiidže. Na jejnej blēdosčzi bē najbōle widžecž, šcto bē wscho pschecžerpicž mēla. Tola pak cžicha radošcž psches jejne woblicžo kłodžesche.

„Macži“, pocža Arist, „ja dowērowanja njemōžu docžakacž. Sara waš prošču, bjerče pjenes a cžehož trjebacže, so budže rucže kwaš, tak rucže hacž mōžno.“

A dale šej rēcžachu a radžachu, w džakownych myšlach wješeli, mladaj jedyn w druhim šbožownaj.

(Pschichodnje ščōncženje.)

Dželaj s dowēru.

Hdyž kajkžkuli rolu masch,
Dha njech ju šwērnje wobdželasch
A t šytwe pschihotujesch rjenje;
Šsny dobre šymjo w Božim mjenje,
Wo kłōnzo, deschcž so njestaraj,
To štrošchtnje Bohu pschemostaj!

F.

Wschelake s bliska a s daloka.

— S Draždžan. Druha adventska njedžela, 4. dezembra t. l., bē mišy rjany džen. Šserbska Boža šlužba w kščižnej žyrkwi šhromadži wulku licžbu šerbskich kemscherjow w krašnej šwjatnizy, kotraž so s Božim kłōnzom hacž na najrjenišcho wobšwētlesche. Šserbskej wošadže předowasche t. šaraš Sarjeńf s Kšwacžiz a špowjednu rēcž wotmēwasche t. šaraš Jakub s Nješwacžidla. — Špowjednych bē 136; 49 mužškich a 87 žōnskich. — Bōh pomhaj s hnadu dale!

— Šandženu njedželu mējesche so žyrkwinska wšitazija w Kšecžanskej wošadže. Pošlednja bēšche tu w lēcže 1893. Na šerbskim kemschenju, kotrež so w 9 hodžinach šapocža, mējesche

rēcž na wošadu knjes šaraš Kāda s Budyščina. Na nēmškim cmschenju knjes wyschšchi žyrkwinski radžicžel Meier t wošadže rēcžesche. Šo nēmškim předowanju pschednješe žyrkwinski chor adventski chor, kotryž wutrobu posbēhnj. Wōltar bēšche rjenje wupyschenj. Na popōdnischim kemschenju rošrēcžowasche so najprijedy wošadny šaraš s mladžinu, kotraž bēšche so w bohatej licžbje šeschla, a na to wobroczi so knjes wyschšchi žyrkwinski radžicžel sam na mladžinu, ju wutrobnje napominajo, w naschim cžahu kručže wojowacž pschecžimo hrēcham, mladōsčzi hrožazym. Tež pschednješechu šchulife džeczi na nēšporu rjanu špēm. W rošrēcžowanju s žyrkwinskim pschedštejicžerstwom a s šhospodarjemi so jednasche wo tym, hacž so hodži, wošebite džecžaze Bože šlužby a bibliske hodžiny šawjesč, a wošebje so na to pokasa, so by tola nusne bylo, tež wošadnu diatoniju šawjesč. Pschi tym so na to špomni, so je wobžarowacž, so tak malo holzow so roššudži, ša diatonišy so wuwucžicž dacž. Šdyž bēšche so hišcže rošrēcžowanje s wuczerjemi mēlo, so wšitazija ščōncži. Šōndželu knjes wyschšchi žyrkwinski radžicžel šchulu w Kšecžach a Šomorowje wopyta, so by so wo štejšcžzu nabožinskeje wucžby w naschich šchulach wobhonił.

— Na nowy tydžen so nowy bibliske pucžnik rošescžele. Nasche šobustawy jōn darmo dostanu. Čži, kōšiz šobustawy nješbu, mōža šebi jōn pola swojeho knjeja duchowneho ša 15 np. kupicž. Wōn dama ša kōždy džen lēta pruhu s Božeho kłowa. Duž njestomž ničto, šebi teho dobrego pucžnika, kiž pucž pokaze psches nowe lēto, do swojeho doma pschijecž.

— Šrudobne njeshoze na železnizy je so w bliskosčzi Šojerez štalo. Wjeczor nēhdže 1/29 hodž. lokomotiva, s Šallenberg a so wrōcžaza, s tworowym cžahom, wot Šojerez jēdžazym, hromadu prašny. Šepjet Kšuga s Šojerez bu hnydom morjenny a wōdžet Šärtel cžěžko šranjenny. Tutaj bēšchtaj na šamej lokomotivje. Wot ludži tworoweho cžaha buschtaj wōdžet Šosenbaum a šepjet Šychtar lohko šranjenaj. Špinaš Šchindler bu s wosa cžišujenny, so šebi kulku wuminy. Šranjeni buch s tworowym cžahom do Šojerez dowjeseni, hdžez we wotrjeknej šhorowni pomoz dostachu. Tam je cžěžko šranjenny wōdžet Šärtel wumrjel. Šchłoda, kiž je nastala, je wulka, pschetož jena lokomotiva je žyle šnicžena a 6 tworowych wosow je rošbitych.

— Na Šipsčžanskej univeršicže studuje w tu šhwilu 3880, wot kotrychž je 2000 je Šakšjeje. S nich studuje na duchownstwo 293, mjes nimi 183 je Šakšjeje, prawa studuje 1226, lēkarštw 404, filošofiju 3911, filologiju 318. S teho je widžecž, so na duchownstwo najmjenje studuje a je tež licžba lēto wot lēta wrōcžo šchla.

— Njedželu 3. adventa so knjes kandidat Kščižan s Šodžija jako pomozny duchowny w Budēštezach šapokaze. Wōn dostanje psches knjeja wyschšcheho žyrkwinskeho radžicžela Meiera najprijedy duchownu šwjecžinu.

— Se wšy Šuderschmedebny so pische wo žadnej šwērnosčzi šlužobnika. Hišcže njewoženjenny wotrocž Šansen nimale 3/4 lētštotetka pola jeneje šwōjby w šlužbje šteji. 1833 štupi jako 17-letny mladženz do šlužby pola Šrichšenez a hišcže dženša 88letny šchēdžiwž wschēdnje na polo kłodži a domjaze džēla wobštara.

„Pomhaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschēch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwōrcž lēta płaczi wōn 40 np., jenotliwe cžišla so ša 4 np. pschedawaju.